

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

PAS OP

Een blijspel in drie bedrijven

door

1880

Sylva Deblanc

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.3245

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *PAS OP* op te voeren moet de naam van auteur *SYLVA DEBLANC* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2014/0220/040
ISBN- 978- 90-385-13201

© 2014 Toneelfonds J. Janssens/Sylva Deblanc
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 5 heren – 1 kind)

KAROLIEN : Huisvrouw, 45 jaar, verzorgd gekleed

ALBERT : Haar man, 45 jaar, hoofdbediende in bedrijf van waterslangen – nogal opvliegend van karakter

ISABELLA : Dochter van 18 jaar – studente

STELLA : Dochter van 19 jaar – stempelt

ANDY : Zoontje van 12 jaar

MARIE : Buurvrouw

FACTEUR : Iemand van 45/50 jaar

FRANS : Eenvoudige man van rond 50 jaar

FREDERIK : Verloofde van Stella, rustig type 25 jaar

FRANCIS : Don Juan-type van 18 jaar

DECOR

We bevinden ons in een eenvoudig dorp. Men komt nog binnen langs de achterkant van het huis en zo direct in de keuken. Heel het stuk speelt zich af in de modern ingerichte keuken van het gezin. In de achtergrond bevindt zich boven het fornuis en de afwasbak een goed zichtbaar venster, dat uitgeeft op de groentetuin. Rechts bevindt zich de achterdeur. Telkens men binnenkomt langs de achterdeur, passeert men langs het venster. Links vooraan is de deur naar de living, links achteraan de deur naar de trap voor de slaapkamers. In het midden bevindt zich een ronde tafel met 5 stoelen. De wanden zijn aangevuld met koelkast en keukenkast.

INLEIDING

Een doorsnee gezin beleeft enkele moeilijke dagen. Een brief is door de facteur op het verkeerde adres bezorgd. Daardoor komen een paar geheimen aan het licht....

EERSTE BEDRIJF

Vrijdagavond

*(Als het doek opengaat ziet men Karolien. Ze loopt heen en weer, neemt borden en glazen uit de kast, lepels uit de schuif. Ze zet de tafel klaar voor het eten. Af en toe roert ze in de soep die op het fornuis staat. Karolien zingt al werkend van: *Qué sera, sera, whatever will be, will be.*)*

KAROLIEN : Ho, dat waren liedjes in onze tijd. Nogal wat anders dan nu. De muziek, die ze nu draaien, een tjingel-tjangel, en een boenke boenke. En dat moet altijd zo heel luid staan, hé. Het is alsof ze het anders niet horen. Waar is de tijd van Doris Day... *(zingt)* *Qué sera, sera.* Jo Leemans kan dat ook zo mooi zingen, maar dan in het Vlaams. Maar ja, wat doe je eraan tegenwoordig? “De sjeugd van sieden is om sjeep” Ik laat dat allemaal gerust. ’t Zal wel koelen zonder blazen. Hun wilde pluimen zullen wel uitvallen. *(monkellach)* Mijn man, Albert verstaat dat niet, hij kan er niet tegen. Niet dat hij ouder is dan ik, maar ja, hij is nuchterder, een echte zakenman op en top, maar zonder fantasie, zonder romantiek. Als we verliefd waren, kon hij nog eens raar doen, maar ja, met verliefden gaat dat zo hé. Maar sedert we getrouwd zijn, is hij zijn fantasie kwijt. Dat brengt niets op, zegt hij. Ik vind, dat geeft kleur aan het leven. Wij hebben toch allemaal liever een kleuren-tv dan een zwart-wit. Albert is zwart-wit, maar de kinderen hebben meer dan kleuren genoeg, dat ik soms naar zwart-wit verlang, om een beetje tot rust te komen. *(kijkt door het venster)* Kijk, kijk, wie komt daar nu aan. Onze facteur. Dat is geen zwart-wit. Die ziet alle kleuren van de regenboog. *(kijkt op horloge)* Hij is later dan anders, veel later.

(facteur passeert langs het venster en komt via de achterdeur binnen)

FACTEUR : Elk een goeie dag. Oh, alleen thuis?

KAROLIEN : Goeddag, facteur. Ja, de duiven moeten nog vallen. Welk nieuws?

FACTEUR : Ik heb hier een brief voor u. Kijk, dat is voor u toch hé? K. Bartsoen?

KAROLIEN : Ja, ja, facteur. Bartsoen is mijn meisjesnaam. Wist jij dat?

FACTEUR : Ja, ik heb u nog liefdesbriefjes gebracht. Weet u het niet meer?

KAROLIEN : Och facteur, dat is al een hele tijd geleden. Nu ben ik al lang geen Bartsoen meer maar Snotters. *(lacht even verlegen)* Ja, een verandering is niet altijd een verbetering, hé facteur. Nog zo laat aan het werk?

FACTEUR : ‘k Heb nogal veel inlichtingen moeten geven *(doet gebaar van drinken)* en u bent vandaag de laatste van mijn ronde.

KAROLIEN : Wat denk je, nog een kleine inlichting?

FACTEUR : Allee, in de rapte. Een kleintje kan er nog bij. We zijn er maar om de mensen te helpen hé, Karolieneke... met inlichtingen.. Hoe meer hoe liever.

KAROLIEN : Hier zie, facteur, gezondheid.

FACTEUR : Santé. Mmmm, hij smaakt nog zo goed als de eerste. En vandaag heb ik het echt kwaad gehad... met inlichtingen. Zou je geloven, dat ik nu uw brief bijna dubbel zie?

(Karolien neemt de brief aan en bekijkt hem)

(nieuwsgierig) Goed nieuws?

KAROLIEN : ‘k Zal het straks wel zien, facteur. Tot later, hé.

FACTEUR : Hm... Ja... Tot later, hé. Bedankt voor de borrel. *(af langs achterdeur en venster)*

(Karolien scheurt de brief open en werpt de enveloppe in de papierbak – ze staat aan het fornuis en roert af en toe in de soep terwijl ze de brief leest - geluid van een auto – Albert passeert langs het venster - ziet zijn vrouw met de brief – Karolien hoort de deur open gaan en steekt de brief vlug in de schuif)

ALBERT : Dag, schat. Is het eten gereed? Ik heb honger als een paard.

KAROLIEN : Mmm... Seffens. Andy is nog niet thuis en de meisjes zijn boven in hun kamer. Roep ze maar, dan kan ik intussen de maaltijdsoep uitscheppen.

ALBERT : Wat doen die godganse dagen op hun kamer? Hebben zij maar dat te doen?

KAROLIEN : Alstublieft, begin nu niet opnieuw. Je weet heel goed dat Stella haar best doet om aan werk te geraken. Ze heeft er genoeg verdriet om.

ALBERT : En Isabella? Moet ze meetreuren misschien? Ze zou beter wat meer in haar schoolboeken kijken dan altijd maar naar die muziek te luisteren. En dat staat altijd zo luid. Je hoort jezelf niet meer denken.. Moest zij niet naar school? Waarom is zij zo vroeg thuis?

KAROLIEN : Ze was vrij deze namiddag. Een leerkracht was plots ziek geworden en zo vielen er een paar lessen weg.

ALBERT : In onze tijd was dat anders. Wij moesten in dat geval op school blijven en studeren. Ze laten ze veel te vrij, dat is de fout tegenwoordig.

KAROLIEN : Ja, 't is al goed. Ga ze maar roepen, de soep is gereed.

ALBERT : Het is geen avance van te roepen. De jeugd van tegenwoordig is zo doof als een pot door al die luide muziek. Ik zal zelf maar naar de kamer gaan en gebarentaal gebruiken, zo heb ik nog een kans dat ze mij verstaan. *(af naar kamers)*

(Karolien leest de brief verder – Albert komt terug, ziet nog juist voor de tweede keer de brief in de schuif verdwijnen en wordt nieuwsgierig)

ALBERT : Ze komen eten als hun hitparade gedaan is. *(gaat aan tafel zitten links in de fond)*

(Karolien schept de soep uit. Andy stormt voorbij – passeert het venster en komt binnen langs de achterdeur)

KAROLIEN : Andy, weeral zo laat? Vanwaar kom je nu?

(Andy blijft staan – fatsoeneert zijn haar en kleren)

Ja, ik zie het al. Weeral op straat blijven voetballen? Hoe dikwijls heb ik al niet gezegd recht naar huis te komen. Versta jij geen Vlaams?

ANDY : Maar ma, ik moest met Nico mee naar huis.

KAROLIEN : Ja, ik ken dat spelletje. Een grote omweg maken om dan hier rechtover te belanden. 't Is al goed.

(Andy is inmiddels gaan zitten op stoel vooraan)

En ga je wassen voordat je aan tafel komt.

ANDY : Ja, ma. *(af naar kamers)*

(Isabella en Stella komen binnen - twee fris geklede meisjes – ze zetten zich ook aan tafel rechts en links)

ISABELLA : Dag pa.

STELLA : Dag pa. *(vriendelijk)* Veel werk gehad vandaag?

ALBERT : *(nogal kortaf)* Ja, meer dan jullie. De hitparade zal je niet helpen om werk te vinden.

STELLA : Pa, begin er nu niet weer over.

ISABELLA : Stella kan er toch niet aan doen dat ze geen werk heeft?

ALBERT : Jij moet zwijgen, jij. Hoeveel heb je al gestudeerd? Jij kunt er ook niet aan doen zeker dat de cijfers op je rapport niet willen stijgen.

ISABELLA : 't Is crisis, hé pa. Iedereen moet inleveren.

ALBERT : Lach maar. In onze tijd was het zo niet.

STELLA : Daar gaan we weer. *(zucht)*

ALBERT : Ons vader was heel streng. Wij moesten geen excuses zoeken. Wij kregen van de zweep. Zo leerden we vlug bij. We probeerden het geen tweede keer. Als het niet betert dan zal ik dat systeem hier eens invoeren. Jullie zijn er niet te groot voor.

ISABELLA : Here we go again, baby.

ALBERT : Wat zeg je? Spreek luid als je iets zegt.

ISABELLA : Yes, sir. It is okay.

STELLA : Dat wil zeggen dat de soep goed is.

ALBERT : Ach ja, spreek Vlaams, dan zal iedereen je verstaan. Je moet leren meer

respect te hebben voor het ouderlijk gezag. Nog zoiets dat aan het verdwijnen is.

(Andy terug op vanuit kamers)

KAROLIEN : Goed gewassen? Laat zien. Zijn je oren proper? *(kijkt in de oren)*

ANDY : Ai ma, 't is niet met mijn oren dat ik moet eten.

KAROLIEN : Zet je aan tafel, zwijg en eet.

(iedereen zit nu aan tafel)

ALBERT : Is er hier nooit rust aan tafel. En nu iedereen zwijgen en verder eten.

(algemene stilte)

(tot Karolien) Vandaag was het weer een heksenketel op het werk.

ISABELLA : *(tegen Stella)* Hij verstaat het niet. Iedereen zwijgen is nochtans in het Vlaams.

ALBERT : *(vernietigende blik naar Isabella)* Veel kabaal ook. Klanten mistevreden omdat hun gerief niet gereed was. Wat kun je daar tegen doen? Niets. Het komt door de zoveelste staking.

KAROLIEN : Staken de waterslangen? Niet raar met de droogte van deze maand.

ALBERT : Maar nee.. dwaze mie, de spoorwegen. Als de spoorwegen staken dan komen de grondstoffen niet toe en dan kunnen we de klanten niet bevoorraden. Is het hier dan zo moeilijk om eens een ernstig gesprek te voeren zonder altijd onderbroken te worden door dwaze opmerkingen?

KAROLIEN : Jaag jezelf toch niet zo op. Kun jij nu niets meer verdragen? We mogen toch eens lachen zeker.

ALBERT : Verwittig mij dan maar als je wilt lachen, want de laatste tijd heb ik hier niet veel reden gehad om te lachen. Een dochter zonder werk. Een andere dochter die liever romannekes leest dan schoolboeken en een zoon die hele dagen rondhangt op straat en enkel binnenkomt om te eten en te slapen. Heb je nu

gelachen?

KAROLIEN : Maar man toch. Je moet toch zo nerveus niet zijn. Weet je wat jij zou moeten doen? Je eens goed ontspannen. Ga eens een weekendje weg? Ga eens naar je zus aan de zee? Dat is lang geleden. Dat mens zit daar zo alleen sedert dat Charel weg is. Je zal eens andere gedachten krijgen. De zee zal je waterslangen uit je hoofd spoelen. Het weekend? Wat denk je?

ALBERT : Wil je mij buiten? Ben ik hier te veel?

KAROLIEN : Nee... nee... dat is het niet. Ik denk aan je gezondheid. Het zou je ontspannen. Die zeelucht zal goed doen. Een beetje zon, een beetje zee en een babbel met je zus. Het is nu nog niet zo druk. Het is nog niet volop in het seizoen. Wat denk je ervan, schat?

ALBERT : Zo vriendelijk? Ik vertrouw dit niet. Heb jij iets nodig misschien? Een nieuw kleed kan het niet zijn, want dat heb je verleden week gekregen met bijpassende schoentjes.

KAROLIEN : Maar, ik heb niets nodig. Als ik dan eens iets serieus zeg, dan is het ook niet goed. Wat moet ik nog doen om goed te doen?

ALBERT : Ik weet het. Het is een nieuwe handtas. De kleur van al je andere passen niet bij die schoentjes. Neem volgende keer zwart, dat past overal bij.

KAROLIEN : Maar schatje toch, hoe kun je zo achterdochtig zijn? Ik heb geen handtas nodig want ik heb die al gekocht, met het geld van de lege flessen die ik heb ingeleverd.

ALBERT : *(smalend)* Het zal een chique handtas zijn.

KAROLIEN : *(kortaf)* Ja, na dat feest met je collega's van je werk, waren er meer dan genoeg lege flessen.

ALBERT : *(kijkt verstoord en zwijgt)* Is er niets wat je zou willen vertellen? Iets laten zien? *(kijkt naar de schuif)*

KAROLIEN : Wel... *(aarzelend)* Wel misschien... *(kijkt naar de schuif)* Ik

(Marie, de buurvrouw, komt al taterend binnen)

MARIE : Stoor ik? Neen zeker? Ik dacht bij mezelf, ze zullen nog niet aan het eten zijn. Ik ga rap eens tot daar. Lieneke, jong.....

KAROLIEN : Marie, ik heb het al wel honderd keer gezegd. Het is geen Lieneke jong
maar K A R O L I E N...

MARIE : Ik weet het, mijn kind, ik weet het. Het is dat wat ik toch zeg... Zeg Lieneke
jong, mijn zout is op en ik heb vandaag geen tijd gehad om naar de winkel te
gaan, zoveel werk heb ik gehad.

KAROLIEN : *(tussen haar tanden)* Met babbelen zeker.

MARIE : Kan ik een beetje lenen? Ik breng het morgen mee als ik boodschappen doe.

(Karolien doet ondertussen wat zout in een klein kommetje)

Heb je het al gehoord van Treseke Sanders? Het moet waar zijn want ik heb het
gehoord van iemand die het kan weten. Wel ze is....

KAROLIEN : Ja, ja... hier zie, Marie, breng mijn kommetje maar eens terug als het
past.

MARIE : Ja, dank je. Allee, ik ga dan maar hé, want mijn Staf zal thuiskomen en ik
moet zijn eten nog gereed maken. *(gaat met trage passen naar de achterdeur)*

ALBERT : Geen dank, Marietje, je moet maar komen. Een aperitiefke?

MARIE : *(komt vlug nader)* Ik zou wel durven, Berke. In de rapte.

KAROLIEN : Vergeet Staf zijn eten niet.

MARIE : Wat zeg je Lieneke?

KAROLIEN : Vergeet het zout niet.

MARIE : Kijk, hier, ik heb het in mijn handen. Je mag gerust zijn, ik zal het niet
vergeten. *(tussen haar tanden)* Ze zit met ogen als een mol, dat schaap.

*(Albert haalt drank uit de kast, samen met een glaasje. Andy profiteert ervan om
naar buiten te verdwijnen. De meisjes zijn druk in gesprek over haarstijl en
mode – Karolien kijkt zuur)*

ALBERT : Hier zie, Marietje. Drink maar op uw gezondheid. En hoe is het nu met Staf?

(de meisjes luisteren half mee)

MARIE : Gezondheid, Berke. Mijne Staf, dat is een geval apart. Hij is weer iets tegengekomen gisteren. Hij heeft zich op zijn werk erg pijn gedaan aan zijn gezicht en zijn benen.

STELLA : Ik heb het gezien.

MARIE : He?

STELLA : Ik zei, ik zie het zo voor mij gebeuren.

MARIE : Wel, op zijn werk zijn er deuren die vanzelf open en toe gaan. Heb je dat ook al gezien Stella?

STELLA : Ja, ja, daar waar dat Staf zijn overuren doet.

MARIE : Ja, de laatste tijd moet hij zoveel werken.

ALBERT : Vertel maar verder, Marietje.

MARIE : Zo'n deuren heb ik nog niet gezien, maar hij heeft het verteld. Wel, hij ging zo, door zo een deur en je weet, hij is van de jongste niet meer hé...

ISABELLA : Yes, baby, een trage.

MARIE : Wat zeg je?

STELLA : Ze wil zeggen dat het een brave is.

ALBERT : Zwijg en laat Marietje verder vertellen.

MARIE : Waar was ik nu?

KAROLIEN : Tussen de deur...

MARIE : A ja. Wel, hij ging zo door zo een deur en die deur gaat toe terwijl hij er tussen zit. Och here toch. Zijn makkers van op het werk hebben hem dan moeten helpen.

STELLA : Zijn maten van op het werk, van de 14 billekes.

MARIE : Ja, die Meneer Willekes was er ook bij. En ze hebben hem dan een borrel gegeven om te bekomen. *(drinkt van haar glas)*

ISABELLA : Dat zal wel.

MARIE : Ja meisje, het was erg, want ze hebben hem thuis moeten brengen. Hij kon niet meer op zijn benen staan.

STELLA : Van zattigheid.

MARIE : Van mottigheid, ja. Hoe zou je zelf zijn, als je zo een klop krijgt. En dan moest die sukkelaar toch zo overgeven.

KAROLIEN : *(trekt vies gezicht)* We zijn aan het eten. Het is nu genoeg. Marie, ga

maar, dat zout wordt koud.

MARIE : Lienneke toch! Smaakt het niet? Nochtans, de soep ruikt goed.

KAROLIEN : Het is niet aan de soep dat het ligt.

MARIE : Ze is misschien al te koud om goed te smaken. Allee, ik ga dan maar hé. Salut
(*gaat naar de deur*)

ALBERT : Marietje...

(*Marie komt nader*)

... doe de groeten aan Staf hé.

MARIE : Het zal niet mankeren, Berke. Deze morgen zag hij nog zo bleek en zijn hoofd stond op barsten zei hij. Van die deur hé, dat is te begrijpen. Allee, dag allemaal en nog eens bedankt. (*af via achterdeur en passeert venster*)

KAROLIEN : Albert toch, ik versta niet waarom dat je haar zo aantrekt. Ik doe al de moeite van de wereld om haar buiten te krijgen en jij doet zo vriendelijk. Het is van Marietje hier en Marietje daar. Je zou jezelf eens moeten horen. Het loopt de spuigaten uit.

ALBERT : Wat krijgen we nu? Het is toch beter een goeie buur te hebben dan een kwade.

KAROLIEN : Ja, we hebben het gezien. (*neemt het pakje zout, dat op tafel was blijven staan en zet het in de kast*)

ALBERT : Je moet nu niet overdrijven. Voor één keer dat ze iets komt lenen.

KAROLIEN : Ja voor één keer Per dag.

ALBERT : (*trekt de schouders op*) Kom meisjes, sta recht en maak je eens nuttig. Ruim de tafel af en doe de afwas. Ik ga mijn krant lezen in de living. Het is daar tenminste rustig. Kom, moeder, zet u een beetje bij mij. Ze zullen hun plan wel trekken.

(*Karolien en Albert gaan af naar living en Isabella en Stella ruimen samen af*)

STELLA : Belleke, ik moet u eens iets vertellen.

ISABELLA : Had ik het niet gedacht. Iedere keer als jij veel naar die cd van Milk Inc

luistert dan ligt er iets op je lever.

STELLA : Op mijn lever niet precies, maar wel op mijn hart.

ISABELLA : Toe vertel. Je maakt me nieuwsgierig.

ALBERT : *(op vanuit de living met leesbril op)* Nieuwsgierig, in wat? Dat zal over een belangrijke affaire zijn zeker. Zoiets als de echte kleur van een of andere zanger zijn schoenen? *(zoekt iets)*

ISABELLA : *(aarzelend)* Met hoeveel dat Zulte-Waregem gewonnen heeft.

ALBERT : Sinds wanneer interesseer jij je in voetbal?

ISABELLA : *(binnensmonds)* Sinds twee minuten.

ALBERT : Wablief? Wat heb jij de laatste tijd? Je loopt te mompelen als een oud vrouwtje. Geen mens die dat verstaat.

STELLA : Het heeft geen belang, pa. Wat zoek je? Moet ik helpen?

ALBERT : Ik zoek mijn leesbril. Ik zou zweren dat ik hem op de kast heb laten liggen.

(Isabella en Stella schieten in een lach)

STELLA : Op je neus.

ISABELLA : Wat heb jij de laatste tijd? Je bent vergeetachtig als een oud ventje. Geen mens die dat verstaat.

(Albert al grommend naar de living)

STELLA : Voetbal! Hoe is het mogelijk!

ISABELLA : Het was het enige wat er mij zo direct te binnen schoot. Een geluk dat pa niet vroeg tegen wie ze speelden. Ik zou het bij God niet geweten hebben. Allee, vertel nu verder.

STELLA : Aan niemand zeggen hé! Echt niet?

ISABELLA : Echt niet. Heb ik je ooit verklikt? Heb ik ooit aan iemand verteld over Yves?

STELLA : Nee, het is waar.

ISABELLA : Een geluk, want dat heeft maar twee dagen geduurd. Is het weer een vluggertje?

STELLA : Nu is het gemeend.

ALBERT : *(op vanuit de living)* Wat is er gemeend?

STELLA : *(aarzelend)* Het weer. Het is gemeend met al die regen.

ALBERT : *(kijkt door het venster)* Heeft het geregend vandaag? Ik kan het mij niet meer herinneren. Maar, ja, als je zo heel de dag binnen zit, weet je niet wat weer het was vandaag. Ik dacht dat het warm was, want ik heb grote dorst. Of is het van die warme soep? Een pintje zal mij deugd doen.

(Isabella neemt een glas uit de kast, Albert een pintje uit de koelkast en neemt alles mee naar de living)

ISABELLA : Was dat een beter onderwerp? Slimme trien, het is al heel de maand zo warm.

STELLA : Wat weet hij dat. Het enige dat hij ziet zijn cijfers, resultaten en geld. De rest is bijzaak.

ISABELLA : Allee, toe, vertel verder. En is het gemeend?

STELLA : Ja. Het is al vier maanden. Belleke, ik ben verliefd, smoorverliefd. *(danst een rondje met de onwillige Isabella)*

ISABELLA : Je hebt het goed zitten. Al vier maanden?

STELLA : Ja, hij is 25 jaar. Hij ziet er wel wat ouder uit, maar dat geeft niet. Hij is kloek gebouwd, zacht, hmm, ik wil zeggen mollig met zwart golvend haar en zo'n heerlijke, zalige, overweldigende glimlach. Zo'n heerlijke, echte, onvervalste zonnige smile. *(zucht)*

ISABELLA : Ja, je hebt het goed zitten. En jij kon dit zo lang verzwijgen?

STELLA : Het was er nog niet van gekomen om het te vertellen en daarbij, die kleine snoot van een Andy loopt hier altijd maar in en uit. Hij is van geen kanten te vertrouwen. Hij slaat overal geld uit. Handelaar moet die jongen worden.

ISABELLA : Het is waar. Vorige week heb ik hem en zijn vriend moeten trakteren op een milkshake. Anders ging hij aan pa vertellen dat ik niet in de studie gebleven was. En altijd met twee. Die Nico profiteert ook altijd mee. Stellaatje, vertel nu verder. Ken ik hem? Hoe hebt je hem leren kennen?

(Andy kijkt door het venster)

STELLA : Nee, je kent hem niet. Hij werkt op het kantoor van tewerkstelling. Af en toe ging ik daar naartoe.

ISABELLA : Het is daarom dat je zo gedreven naar werk zocht. Ik dacht al dat er iets niet klopte.

STELLA : Hij woont in de Kloosterstraat in Mellegem. Je weet wel, naast dat café “de 14 billekes”.

(Karolien komt binnen met vuil bierglas. Andy verdwijnt vlug van het venster)

KAROLIEN : Ik vraag mij af hoe dat jij dat café hebt leren kennen. Het deugd er niet.

STELLA : *(aarzelend)* Ik heb een vriendin die er naast woont.

KAROLIEN : Dat is dan nog geen reden om aan Marie te vertellen dat haar Staf daar goed thuis is. Alhoewel, ze kan er maar deugd van hebben. Het is ook geen engeltje met haar scherpe tong. Ik ga maar naar mijn kamer met een boek. Er is toch niets op tv deze avond en je vader is in slaap gevallen boven zijn krant. ‘Zet u een beetje bij mij’ zegt hij dan. Is Andy al binnen?

STELLA : We hebben hem van heel de avond nog niet gezien. Hij zal misschien nog buiten zijn.

ISABELLA : Yes outside, my dear.

KAROLIEN : Buiten, wil je zeggen. Isabella, je moet je vader niet altijd zo op stang jagen met je Engels. Je weet dat hij dat niet graag heeft.

ISABELLA : Niet verstaat, wil je zeggen.

KAROLIEN : Een reden te meer. *(roept Andy aan de achterdeur)* Andy! Direct binnen komen!

(Andy komt binnen)

Het is al lang bedtijd. Wat er nu nog zo belangrijk is buiten, weet ik niet. Kom mee naar boven en zegt slaapwel tegen je zussen.

ANDY : *(met duidelijke tegenzin)* Slaapwel. *(af naar kamers)*

KAROLIEN : Slaapwel en trek het hier niet te lang meer. *(half lachend)* Bye, bye.

ISABELLA : Dat is Engels, ma. Slaapwel.

STELLA : Slaapwel, ma.

(Karolien gaat naar de kamers)

ISABELLA : Ben jij al bij hem thuis geweest?

STELLA : Ja, één keer. Herinner jij je nog die keer dat ik mij moest presenteren voor werk in die fabriek van broeken?

ISABELLA : En was dat dan niet juist?

STELLA : Die fabriek niet maar bij Van Broeck-hoven. Versta je het? Het is dan dat ik Staf daar heb zien binnenstrompelen. Hij heeft mij niet gezien. Hoe kon het anders, vanaf dan zag hij al niet helder meer.

(heel de tijd werken ze samen aan de afwas – ze willen het bestek in de schuif leggen en vinden zo de brief)

ISABELLA : Wat is dat hier? Een brief?

STELLA : Een brief? Van wie?

ISABELLA : Het is getekend FR... Het is niet zeer duidelijk. FR... Mellegem of zoiets.

STELLA : *(rukt de brief uit haar handen)* Geef hier. *(bekijkt de brief)* Van hem? Ik heb die nog nooit gezien. Waarom zit die in die lade?

ISABELLA : Ma heeft hem misschien gevonden en weggestoken omdat pa hem niet zou lezen. Toe, lees hem eens luidop.

STELLA : *(leest voor)* Beste *(ontgoocheld)* oh... Ik dacht dat hij mooier kon schrijven *(zucht)* met meer lieve woordjes.

ISABELLA : Hij heeft hem misschien haastig op zijn werk moeten schrijven. Ik weet hoe dat het gaat. In de les heb ik dat al dikwijls gedaan. Je moet opletten dat je niet betrappt wordt en tezelfdertijd nadenken hoe je het op papier gaat zetten. Niet gemakkelijk.

STELLA : *(leest verder)* Beste, ik zou graag eens langskomen om kennis te maken met het gezin. Is dit mogelijk? Ik verlang er zo naar om jullie eens in het huis te

zien en mee te maken. Je moet je geen zorgen maken in verband met slaapgelegenheid. Ik ben hier niet veel gewoon. Hier slaap ik met vier in een kleine kamer. Met een divan of een veldbedje gaat het ook wel. Als je niets laat weten dan denk ik dat het in orde zal zijn. Dan kom ik van zaterdag tot zondagavond. Veel liefs. FR... (*bekijkt aandachtig de brief*) Ik kan het ook niet ontcijferen. En daaronder denk ik dat er Mellegem staat.

ISABELLA : Is dat iemand uit een commune of is hij bij de kroostrijke gezinnen?

STELLA : (*pruilerig*) Er staat niet eens in dat hij mij gaarne ziet. Zijn dat nu manieren.

ISABELLA : Er staat in dat hij verlangt om te komen. Dat is toch al veel. En daarbij, hij zal geen tijd gehad hebben voor veel van die frivoliteitjes.

STELLA : Zaterdag. Dat is morgen. Hij zal na het werk willen komen. Dat mag in geen geval gebeuren. Hij moet verwittigd worden.

ISABELLA : En nu versta ik er niets meer van. Eerst ben je aan het zeuren dat er niets in staat van graag zien. Je zou hem graag willen zien en hij mag niet komen. Knoop dat aaneen.

STELLA : Hij mag NOG niet komen. Ik moet pa daar eerst op voorbereiden. Met zijn humeur van de laatste tijd is er veel kans dat hij met zijn klikken en klakken buiten ligt. Morgen moet ik hem trachten te verwittigen op zijn werk. Waarom moet dat nu plots zo rap gaan?

ISABELLA : Hij kon het niet meer houden zeker?

STELLA : Morgen ga ik dat doen, eerste werk. Ja, morgen.

ALBERT : (*komt uit living*) Wat wil je doen morgen?

(Isabella en Stella bekijken elkaar en steken de brief vlug terug in de schuif)

ISABELLA : (*aarzelend*) U helpen. Morgen zal ze u helpen.

STELLA : (*geeft Isabella een ferme stamp*) Ja pa, morgen ga ik helpen in de tuin.

ALBERT : Dat is excellent.

ISABELLA : (*half lachend*) Ze wil bewijzen dat ze niet vies is van werken.

ALBERT : Goed. Bewijs jij ook eens iets en ga naar je kamer om nog een beetje te studeren.

ISABELLA : Yes, sir.